

Dansk fodslæben internationalt

LGBT-politik i internationalt perspektiv. Hvor er de danske politikere?

Lesbiske, biseksuelle, transseksuelle og bøsser over hele verden bliver hver eneste dag udsat for krænkelser af fundamentale menneskerettigheder.

I 94 lande er det helt eller delvist forbudt at være homoseksuel – og i 7 af dem, er det endda forbundet med dødsstraf. Det gælder fx Iran, hvor vi jo desværre har set flere eksempler på henrettelser for nylig.

Og selv i lande, der er medlemmer af Europarådet og dermed har skrevet under på den Europæiske Menneskerettighedskonvention, sker der krænkelser af ytrings-, forsamlings- og foreningsfriheden.

I Rusland forbyder borgmesteren i Moskva hvert år priden, og i Tyrkiet er homoorganisationen Lambda Istanbul for nylig blevet forbudt af en domstol – og Tyrkiet vil endda gerne være medlem af EU.

Og i lande, hvor lovgivningen er i orden, sker der krænkelser, som fx når borgmesteren i Vilnius forbyder EU antidiskriminationstruck at komme ind i byen, fordi den "reklamerer" for homoseksualitet – eller når den samme borgmester forbyder en flagmanifestation i forbindelse med ILGA-Europes årsmøde sidste år.

Eller når myndighederne i Polen ikke sikrer homoprides mod overfald fra højreorienterede bøller.

Én ting er, hvad myndigheder gør eller ikke gør, noget andet, hvad dele af befolkningerne foretager

af overgreb på deres homoseksuelle medborgere – overfalder fredelige demonstrationer ikke blot med ord, men også med sten, æg og sågar bomber – eller når grupper af unge overfalder og maltrakterer bøsser, blot fordi de er bøsser.

Det sker også her i byen. Københavns Kommunes nye initiativ med at give mulighed for at anmelde hate crimes på nettet har jo desværre afdækket, at det sker i stort omfang her i byen.

Også en fundamental menneskerettighed som retten til et familieliv krænkes for homo-, bi- og transseksuelle over hele verden.

D. 1. oktober 1989 skrev vi verdenshistorie derinde på rådhuset, da de første 11 par blev registreret efter den lov, som Danmark som det første land i verden havde indført. Men siden er det gået i stå. Ikke i København – men i Danmark som helhed.

Danmark er nu håbløst bagud: I Spanien, Holland, Belgien, Canada, Sydafrika, Massachusetts og fra næste år også i Norge er ægteskabet kønsneutralt og i 13 andre lande kan man indgå registreret partnerskab a la det danske.

I 8 lande har homopar ret til at adoptere børn på lige fod med heteropar. Men det gælder ikke i Danmark.

EUs for tiden højt besungne frie bevægelighed for arbejdstagere gælder kun for homopar i den udstrækning, man bevæger sig til et land, der har ægte- eller partnerskab for par af samme køn.

På den positive side, har EU virkelig gjort meget for homoseksuelle i EU. Med Amsterdamtraktaten blev der indført mulighed for at fastsætte bestemmelser mod diskrimination i medlemslandene – bl.a. på grund af seksuel orientering.

Det er sket på arbejdsmarkedet – og det var et krav til de nye medlemslande, at sådanne regler skulle på plads INDEN optagelsen i EU. Det betød, at de 12 nye medlemmer har været nødt til at lave antidiskriminationslove.

Og selvom lovene i sig selv måske ikke rykker så meget i dagligdagen, er de med til at sætte en politisk dagsorden og vise befolkningen, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert.

Og nu er EU på vej med regler mod diskrimination på alle de andre områder, der falder under EU's hat – og krav om, at der i landene skal være et organ, der tager sig sager om diskrimination og sikrer, at lovene overholdes.

Nogle af de lande, der står os nærmest – Sverige, Norge, Holland og England – er meget proaktive, når det gælder homorettigheder – både hjemme og i deres udenrigspolitik.

Sverige, Norge og Holland tager initiativer i internationale sammenhænge. Norge har fx taget initiativ i FN's nye menneskerettighedsråd til at 54 lande har samlet sig om en udtalelse om LGBT-rettigheder.

Men hvor er Danmark?

Det ender som regel altid med, at den danske regering eller danske parlamentarikere stemmer rigtigt, men de er aldrig proaktive – de går ikke forrest og støtter en sag aktivt.

Da EU direktivet om diskrimination på arbejdsmarkedet blev debatteret i EU's ministerråd, prøvede vi at få den danske regering til at tage initiativ til at sikre, at seksuel orientering blev stående i direktivet – men man vidste ikke rigtigt, om det nu også var nødvendigt.... Heldigvis tog

andre lande fat – og Danmark stemte også for til sidst.

Hvorfor er mange danske politikere så berøringsangste i internationale sammenhænge for LGBT-sager?

På lokalt niveau – her i København – er der til gengæld en helt anden proaktiv indstilling til sagen. Københavns Kommune er gået i spidsen på en række punkter: Jeg har allerede nævnt den hate crime registrering, kommunen har åbnet. Kommunen står bag og er hovedsponsor for det store World Outgames, der løber af stablen her i byen om et år, og så sent som i går besluttede overborgmesteren at støtte Landsforeningens levevilkårundersøgelse med et beløb, der sikrer, at undersøgelsen kan gennemføres.

Vi har også hørt overborgmesteren tale dunder til sin kollega i Vilnius, da EU antidiskriminations-truck var her.

Men selvom lokale initiativer er fremragende, er det ikke nok til at flytte verden. Der skal mere til både nationalt og internationalt.

Oplæg ved politisk debat på Pride Square /
Københavns Rådhusplads, 15. august 2008

Af Steffen Jensen – steffen@lbl.dk
Formand for LBL-International

Læs mere på
<http://www.lbl.dk/om-foreningen/international.html>